

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 423/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 102/2013 a jeho rozsudkom č. k. 1 S 102/2013-258 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 3/2017 a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 3/2017 z 23. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. októbra 2018 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“),

domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených práv postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 102/2013 a jeho rozsudkom č. k. 1 S 102/2013-258 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 3/2017 a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 3/2017 z 23. mája 2018, a ktorým by napadnuté rozsudky týchto súdov zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy – Okresného úradu [REDAKOVANÉ], odboru výstavby a bytovej politiky č. A/2013/901/MRV z 5. marca 2013, ktorým *«bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti [REDAKOVANÉ] č. SÚ/CS 3066/2012/14/AZA-10 zo dňa 24. 7. 2012 potvrdené. Prvostupňovým rozhodnutím Mestská časť [REDAKOVANÉ] č. SÚ/CS 3066/2012/14/AZA-10 zo dňa 24. 7. 2012 nariadila odstránenie stavby: prízemného skeletu plánovanej stavby „Jednoduchá stavba - Rodinný dom“ stavebníkovi - žalobcovi, miesto stavby: parcela registra „C“ [REDAKOVANÉ], uvedenej na [REDAKOVANÉ], druh stavby: novostavba, účel: bytová budova - bývanie.»*. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu potvrdil.

3. S uvedenými závermi všeobecných súdov sťažovateľ nesúhlasí a v sťažnosti poukazuje na to, že *«v rozsudkoch sa opakovane uvádza, že sťažovateľ nereagoval na výzvy stavebného úradu hoci v dôkazných listinách v spise je preukázateľne doložené, že sťažovateľ sa o riešenie jeho veci v zmysle § 88a o dodatočnom povolení vynúteného pojmu „stavby“ viackrát na [REDAKOVANÉ] usiloval. Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že nie je mu zrejmé ako sa môže v Rozsudku NS SR nachádzať tvrdenie, že Krajský súd Bratislava sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, keď zápisnica z pojednávania na krajskom súde bezpečne preukazuje, že na tomto súde sa žiadne dokazovanie vo veci v zmysle SSP vôbec nekonalo a sudy brali jednoznačne do úvahy iba skreslené, a teda nepravdivé tvrdenia samosprávneho i štátneho orgánu, voči ktorému smeroval žaloba sťažovateľa. Uvedené preukazuje závažné pochybenie príslušných orgánov*

a súdov vo veci spravodlivého a zákonného posúdenia daného problému.». Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd „zamedzil riadnemu zisteniu skutkového stavu a na uvedené vzťahujúcemu sa riadnemu právnemu posúdeniu veci samej, ktorá bola od počiatku nesprávne subsumovaná pod právny režim stavby podľa stavebného zákona. Najvyšší súd SR podľa názoru sťažovateľa len pokračoval v línii nesprávneho rozhodnutia veci bez vykonania náležitého preskúmania, ktoré si daná vec vyžadovala, čím bol sťažovateľ ukrátený na svojich základných právach zakotvených v Ústave Slovenskej republiky.“.

4. Sťažovateľ žiada o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) kvôli svojmu zlému zdravotnému stavu, ktorý „v určitej miere súvisí aj s touto dlhotrvajúcou neúprosňou snahou o dosiahnutie spravodlivého rozhodnutia“.

II.

5. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní návrhu na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

8. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého postupu a rozsudku krajského súdu bol v prvom rade príslušný najvyšší súd ako súd druhostupňový, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať postup a rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, preto sťažnosť sťažovateľa v časti pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy týmto súdom odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

9. Sťažovateľ požiadal o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 4).

10. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 6 Sžo 3/2017 zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – [REDAKOVANÉ], ktorý podľa vyjadrenia sťažovateľa prevzal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu 28. júla 2018. Ústavný súd zistil, že predmetný rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 14. augusta 2018. Sťažovateľ prostredníctvom nového právneho zástupcu – JUDr. Mariána Ševčíka, CSc. podal sťažnosť na poštovú prepravu v pondelok 15. októbra 2018, a teda lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nezmeškal.

12. Napriek uvedenému ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že sťažnosť sa vyznačuje nedostatkom odôvodnenia, ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012,

III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014). Strohá argumentácia sťažovateľa (bod 3) obsahujúca všeobecné tvrdenia o porušení procesných práv sťažovateľa najvyšším súdom nemá žiadnu oporu v konkrétnej, logicky zrozumiteľnej a zároveň právne zmysluplnej argumentácii. Sťažnosti tak chýba ústavnoprávne relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec pre ústavný prieskum napadnutého postupu a rozsudku najvyššieho súdu.

13. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa na neho v minulosti obrátil viacerými sťažnosťami, ktoré boli z rôznych dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuté, preto možno vychádzať zo spoľahlivého predpokladu, že skôr poskytnuté informácie (poučenia) boli objektívne spôsobilé sprostredkovať sťažovateľovi zásadu, že na ústavný súd sa nemožno obracať inak, ako v zastúpení advokátom, a že sťažnosť musí obsahovať aj ďalšie všeobecné a osobitné náležitosti, resp. spĺňať ďalšie procesné podmienky konania.

14. Taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

15. Advokát zastupujúci svojho klienta pred ústavným súdom je podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, v znení neskorších predpisov povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné; pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb. Tieto zákonom stanovené povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonať tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky

zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie predpísaných náležitostí.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2018